

Sygnatura akt VI Ka 443/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 czerwca 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Ewy Szlosar

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 r.

sprawy **M. Z.** ur. (...) w G.,

syna S. i E.

oskarżonego z art. 177§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 18 listopada 2015 r. sygnatura akt III K 1131/14

na mocy art. 437§ 1 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 200 (dwieście) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 18 listopada 2015r. sygnatura III K 1131/14 uznał oskarżonego **M. Z.** za winnego tego, że w dniu 29. 07. 2014 roku w G. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem m-ki S. o nr rej. (...), wyjeżdżając z parkingu przy ul. (...), nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa pieszej poruszającej się chodnikiem, doprowadzając do potrącenia J. W. na skutek czego J. W. doznała obrażeń ciała w postaci: urazu kolana prawego z uszkodzeniem więzadła pobocznego piszczelowego z podejrzeniem uszkodzenia łąkotki przysródkowej, które to naruszyły u niej czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, to jest popełnienia czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 177 § 1 k.k. i za to na mocy art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. skazał oskarżonego na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 1.061,22 złotych oraz obciążył go opłatą w kwocie 200 złotych.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w przypadku oskarżonego nie zachodzą okoliczności przemawiające za zastosowaniem warunkowego umorzenia postępowania zgodnie z art. 66 § 1 k.k. w sytuacji kiedy okoliczności sprawy, postawa oskarżonego, warunki i prognoza prowadzą do wniosku odmiennego od Sądu I instancji.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę wyroku i warunkowe umorzenie postępowania na okres próby wynoszący 1 rok.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne odnoszące się do okoliczności zdarzenia nie były w zasadzie kwestionowane, za wyjątkiem kwestii związanych z podjęciem przez oskarżonego manewru hamowania. Wskazać zatem należy, że Sąd pierwszej instancji poczynił właściwe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy. Nie potwierdziła kontrola przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy, by Sąd Orzekający dopuścił się w zaskarżonym wyroku błędów w ustaleniach faktycznych, bowiem Sąd oparł swój wyrok na faktach, które znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania. Sąd I instancji w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie okoliczności zdarzenia, zaś swe stanowisko właściwie i szeroko umotywował. Ocena materiału dowodowego przez Sąd nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, zaś prawidłowość rozumowania i podniesione argumenty nie budzą zastrzeżeń w najmniejszym zakresie.

Trafnie wskazał Sąd, iż nieprzekonujące są wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdził, iż dostrzegł pokrzywdzoną za późno, by skutecznie wyhamować i nie dopuścić do zderzenia, ale jednak podjął manewr hamowania przed wjechaniem w pokrzywdzoną. Sam bowiem oskarżony wskazywał, iż uderzył autem w pokrzywdzoną, której wcześniej nie zauważył, gdyż oślepiało go słońce, trudno więc uznać, iż mimo to rozpoczął manewr hamowania wcześniej, nadto wersji takiej przeczyły zeznania pokrzywdzonej.

Wina oskarżonego i okoliczności zdarzenia w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzą wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie jak zastosowana przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna.

Oceniając przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania nadmienić należy, że zgodnie z ugruntowanymi poglądami doktryny i orzecznictwa przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu w aspekcie warunkowego umorzenia postępowania karnego należy mieć na uwadze zarówno stronę przedmiotową jak i podmiotową czynu.

Spośród elementów strony przedmiotowej czynu, Sąd Najwyższy w swym orzecznictwie wymienia jako decydujące o stopniu społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu, a także sposób działania sprawcy. Również czas i miejsce popełnienia czynu mogą mieć istotne znaczenie dla określenia rozmiarów społecznej szkodliwości czynu (np. czas kłęski żywiołowej). Poważne znaczenie praktyczne ma tu rozmiar szkody - materialnej lub niematerialnej - wyrządzonej przestępstwem.

Z kolei elementy podmiotowe, składające się na ocenę społecznej szkodliwości czynu, to przede wszystkim umyślność i jej odcienie oraz stopień lekkomyślności lub niedbalstwa w razie przestępstwa nieumyślnego, a także pobudki, motywy i cele sprawy. Przy określaniu stopnia społecznej szkodliwości czynu istotne znaczenie mają, jak wskazuje to doktryna, podmiotowe okoliczności czynu. Chodzi tu zwłaszcza o pobudki i cel działania sprawcy. Na korzyść sprawcy będzie przemawiać np. działanie pod wpływem wzburzenia wywołanego prowokacją lub zaczepką, niski stopień lekkomyślności lub niedbalstwa w razie przestępstwa nieumyślnego, działanie pod przemożnym wpływem innej osoby, a także pod wpływem przymusu, groźby lub obawy. Na niekorzyść sprawcy będzie przemawiać upór w

dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu, premedytacja, dokładność w przygotowaniu przestępstwa, bezwzględność w działaniu.

Podstawę pozytywnej prognozy społecznej przy stosowaniu warunkowego umorzenia postępowania powinna stanowić postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. Za przyjęciem prognozy, że sprawca bez wymierzenia mu kary będzie przestrzegał porządku prawnego, przemawiać będą zwłaszcza takie okoliczności, jak prawy charakter sprawcy, należyty poziom moralny, właściwy stosunek do pracy, nieprzebywanie w otoczeniu zdemoralizowanym lub w atmosferze sprzyjającej przestępstwu oraz nienaganny do czasu popełnienia czynu sposób życia. Oceniając postawę sprawcy, należy zwrócić uwagę zwłaszcza na jego stosunek do popełnionego czynu i zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Prawidłowa zaś prognoza co do przyszłego zachowania się sprawcy wymaga od Sądu dokładnej analizy zebranych materiałów osobo poznawczych.

Obrońca kwestionuje uznanie iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był wyższy od typowego, jednakże nie oznacza to równocześnie automatycznie, iż tym samym był one nieznaczny. Jako okoliczności przemawiające za takim wyznacznikiem stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego obrońca wskazuje: jego przyznanie się do winy, stopień rodzaju i rozmiaru spowodowanego przez oskarżonego w sposób nieumyślny naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, który obrońca określa jako nie wyjątkowo wysoki. Podobnie zdaniem obrońcy odniesione przez pokrzywdzoną obrażenia ciała nie należą do znacznie przekraczających powszechnie występujące w tego typu zdarzeniach.

W ocenie Sądu Okręgowego wzmiankowane przez obrońcę oskarżonego elementy w należyтым stopniu zostały wzięte przez Sąd Rejonowy w trakcie procesu oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i brak jest podstaw do oczekiwanych przez obrońcę ustaleń w oparciu o argumenty wskazane w apelacji.

Zasadnie Sąd Rejonowy wskazał, że wyjeżdżając z parkingu oskarżony powinien był zachować szczególną ostrożność i w sposób należyty obserwować przedpole jazdy, a skoro jechał pod słońce - jak twierdzi - winien zachować zwiększoną czujność, a takie środki ostrożności, które umożliwiłyby dostrzeżenie pieszej i zapobiegłyby najechaniu na nią.

Brak podstaw do twierdzenia, iż takie zachowanie wskazuje że stopień zawinienia oskarżonego nie jest znaczny, a i sam stopień naruszenia zasad bezpieczeństwa także tak należy ocenić. Potrącenie pieszej miało przecież miejsca na chodniku, przejeżdżając przez który oskarżony powinien być szczególnie ostrożny.

Rozmiar szkody w postaci obrażeń pokrzywdzonej także jest dość znaczny i bynajmniej nie wskazuje, iżby kontakt pojazdu z pokrzywdzoną był niewielki.

Mając na względzie przytoczone argumenty dotyczące stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, stąd Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. W oparciu o powołane przepisy Sąd Okręgowy orzekł o kosztach zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 200 złotych oraz obciążając oskarżonego wydatkami za postępowanie odwoławcze.

Nadmienić należy, iż passus apelacji dotyczący wysokości kosztów sądowych, jakie zasądono od oskarżonego za postępowania przez Sądem I instancji jest niezrozumiały, skoro wysokość ta zarówno w sentencji wyroku, jak i w uzasadnieniu została wskazana prawidłowo i co ważniejsze w tej samej wysokości.